

Константин Величков

XLVI. Стоя на стръмний
бряг...

Стоя на стръмний бряг и гледам. Над морето
надвиснала е гъста утрenna мъгла.
Изгрива слънцето. Стрела подир стрела
пронизват я лъчи му ясни от небето.

Ден чуден е. Омаян погледът лети
над ширът морски. В чистият лазур небесен
на своите хълмове Стамбул, градът чудесен,
далек кат бисерно видение блести.

Гледал съм мен в лазура ясни на душата
видение още по – възшебно да светлей.
Уви! Мъгла затъмила му е светлината

и няма вече блясък чуден да пилей:
мрак непрогледни, в тебе луч от небесата
не ще проникне нивга да те разпилей!...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6378>]